

[Fritze Teisen.]

Lejlighed til Ændringer, som bryder Rammen. Altsaa, vi kan faa Lov til eventuelt at være med til at rette Fejl, som vi maatte finde i Lovforslaget, men derudover kan der ikke levnes os nogen som helst Tid. Hvis dette er de Vilkaar, man i Udvalget agter at byde det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, tror jeg, vi betakker os for at stille Ændringsforslag og gøre det Stykke Arbejde til ingen Nytte. Vi agter ikke at gøre os fuldkommen til Grin.

Den højtærede Socialminister gengav en Bemærkning af mig om, at det ahang af, hvem der havde Magten i Kommunerne, hvorledes Loven blev administreret. Ja, det sagde jeg, og jeg kan i saa Henseende anføre en Udtalelse af en Partifælle af den højtærede Minister, en Udtalelse, som jeg med Formandens Tilladelse vil tillade mig at læse op. Hr. Folketingsmand Knud Hansen udtalte:

„I Socialreformen vil der paa talrige Felter være et stort Spillerum for, under hvilke Former man vil praktisere Loven. I hvor stor Udstrækning vil man f. Eks. udnytte Kommunegæld? I hvor høj Grad vil man vedblivende yde egentlig Fattighjælp o. s. v.? Der vil ved denne Socialreforms Praktisering komme til at foreligge Afgørelser, hvis heldige Udfald i allerhøjeste Grad afhænger af, hvem der har Magten i Kommunen.“

Altsaa, Loven vil kunne administreres rent partipolitisk, og dette ønsker vi ikke at være med til.

Den højtærede Socialminister spurgte mig om, hvad jeg, naar jeg ikke vilde gaa ind paa Skønnet, ønskede at sætte i Stedet for, og hvad det er, jeg mener er forkert i § 307. Det er naturligvis letkøbt for den højtærede Minister, hvis hele Liv og Virke har drejet sig om den sociale Lovgivning, at sige til et Medlem her i Tinget: Paavis mig indenfor de 335 Paragraffer, hvad det er, der er forkert. (Afbrydelse). Om det er 335 eller 338 Paragraffer, spiller ingen Rolle; det er for Resten 335, saa jeg havde Ret. (Socialministeren: [Steincke]: § 307!). Ogsaa indenfor § 307; det gælder baade Spørgsmaalet om Skønnet og om § 307. Det er, som sagt, letkøbt at sige: Paavis mig, hvorledes Bestemmelsen skal ændres. Vi vil bort fra alle de Tilfælde, hvor der staar: Man kan ikke yde det og det undtagen i ganske særlige Tilfælde, eller naar særlige Omstændigheder taler derfor, eller lignende. Det Svar kan jeg give den højtærede Minister. Og angaaende § 307 kan jeg svare, at denne Paragraf efter vor Formening er

alt for snæver. Den medtager ikke nær alle de Tilfælde, som vi maatte ønske den medtog. Den angaar kun ganske bestemte Tilfælde i Stedet for, at Hovedregelen burde være, at en hvilken som helst Hjælp af det offentlige, bortset fra Særhjælp, altsaa alt, hvad der hedder Kommnehjælp, fik Fattighjælps Virkning undtagen i nogle Tilfælde, som man saa nærmere kunde specificere. I Stedet for gaar man her den omvendte Vej, og det er det, vi har imod § 307.

Den højtærede Minister mente ikke, at Folk vilde strømme til Forsørgelsesvæsenet i Anledning af, at Fattighjælpsvirkningen ophører. Det er muligt, jeg tror det nu. Jeg tror, at Vejen dertil vil blive betydelig lettere, end den hidtil har været. Men om den højtærede Minister faar Ret eller jeg faar Ret paa dette Omraade, vil kun Tiden kunne vise.

Med Hensyn til de velgørende Institutioner spurgte den højtærede Minister mig om, hvem jeg her repræsenterede. Jeg repræsenterer her som i alle de Tilfælde, hvor jeg taler fra denne Talerstol, kun det konservative Folkeparti, ikke noget som helst andet. Men den paagældende Paragraf ser jo noget mærkelig ud, naar der staar — med Formandens Tilladelse vil jeg gerne læse det op —:

„Hvis det sociale Udvalg bliver opmærksom paa, at der til en Person, der modtager offentlig Hjælp, samtidig fra *velgørende Foreninger eller Institutioner* ydes Hjælp af en saadan Art eller i en saadan Form, at vedkommende Hjælp ydes eller kan ydes gennem Udvalget, skal dette oplyse vedkommende Forening eller Institution om Forholdet og kan, hvis der findes Grund dertil, anmode denne om at indstille sin Hjælp.“

Altsaa, man opfordrer den velgørende Institution til at holde inde med Foretagendet og overlade til Staten og Kommunen at hjælpe den paagældende. Og videre staar der:

„Nægtes dette, forelægges Sagen for Amtmanden, i de i § 50, Stk. 1, 2. Pkt., omhandlede Kommuner for Socialministeren.“

Jeg vil gerne spørge: Hvad skal Socialministeren, respektive Amtmanden, foretage sig i dette Tilfælde, for Sagen skulde vel ikke være sluttet med, at man forelægger den for Amtmanden eller Socialministeren? Der maa dog vel være Lejlighed til i saa Tilfælde at træffe en eller anden Afgørelse. Det kan jeg ikke se, man er naaet til. Men det er maaske et af de Punkter, hvor det konservative Folkeparti i Udvalget kan faa Lov til at gøre sin Indflydelse gældende.